

klang med, hvad der tidligere er passeret i denne Sag.

Jeg skal nu gaae over til Sagens Realitet, og jeg skal da undersøge det Spørgsmaal, om man bør foretrække Ny Mølle eller Silkeborg. Jeg har aldrig seet Ny Mølle, jeg tvivler ikke om, at det er en meget respektabel, en ganske fortrinlig Mølle; men det forekommer mig dog, at dette ikke i og for sig kan have saa stor Betydning, at den kan opveie de Fabrikker, som allerede findes i Silkeborg, og som jeg ønsker al mulig hyderligere Udvikling; jeg troer altsaa, at vi først og fremmest maae være enige om, at Ny Mølle ikke kan slaae Silkeborg, naar vi tage Hensyn til de reent stedlige Interesser. — Lad os dernæst spørge, hvilken Veie der i Almindelighed vil være at foretrække. Den ærede sidste Taler sagde, at man ved Regjeringens Forslag vilde forlænge eller endog afstaae Veien til det store Handelsmarked Hamborg, men i Virkeligheden vil det forforte den gennemgaaende Trafik ikke ubetydeligt, og det andet Punkt, som jeg maa fremhæve, er altsaa det, at den gennemgaaende Veie for Mennesker og Produkter forfortes heelt igjennem, saavel over til Derne, altsaa ogsaa til Kjøbenhavn, som til Hamborg, saaledes at man paa Grund af de ringere Transportudgifter vil kunne sælge sine Varer billigere end før. — Gaaer jeg dernæst over til at tale om det vestlige Jylland, saa spørger jeg: Hvilket af de to Steder, Ny Mølle eller Silkeborg, som ligger 2 Mil vesten derfor, er meest i Vestjyllands Interesse, og hvorledes kan man bedst sørge for denne Interesse ved at gaae 2 Mil længer mod Ost? Naar man altsaa taler om denne Interesse, som jeg heller ikke paa nogen Maade har Diet luffet for, saa viser det sig, at Silkeborg er langt nærmere Vestjylland end Ny Mølle, og dette er saaledes det 3die Punkt, som forekommer mig aldeles indlysende. Der er imidlertid en Omstændighed til, som jeg maa tage i Betragtning, og som, naar man blot lidt har studeret disse Spørgsmaal, er indlysende. Naar man nemlig anlægger en Jernbane, saa er det af Bigtighed, at den kan slutte sig til et bestaaende Net; thi den opfanger derved, hvad disse Veie føre med sig, men, naar man optager et

Punkt i Jernbanenettet, hvortil der ikke fører ordentlige og gode Veie, saa kan det bevirke, at den Deel af Banen slet ikke bruges; dette er et vigtigt Punkt, og det vil være mange Aar, inden et saadant Forhold forandrer sig. Silkeborg staaer nu netop ved gode Landeveie i Forbindelse med det vestlige Jylland, det er ved gode Kommunikationsmidler forbundet med Ringkjøbing, og man gjør derfor langt mere for det vestlige Jylland ved at lægge Banen til Silkeborg end ved at lægge den til Ny Mølle. — Jeg skal ikke nægte, at der, som ogsaa her berørt, er en Mulighed for fra Ny Mølle at gaae videre i vestlig Retning, men hvis dette skulde være at varetage Vestjyllands Tarv, da maa jeg uelægge bestemt Indsigelse derimod. Ingen kan interessere sig mere for Vestjylland, end jeg har gjort; jeg har ladet disse Forhold omhyggeligt og nøiagtigt undersøge; men mener man, at Vesten skal være tilfredsstillet ved Udfigten til at faae en Bane fra Ny til Tange, saa stem for Guds Skyld mod Ny Mølle; thi det kan dog ikke antages for en Tilfredsstillelse af Vestjyllands Interesser, nei, de kræve noget ganske Andet. Det er vanskeligt, det medfører altid Besvær at vende Blikket langt ind i Fremtiden; men naar man gjør det her, vil det dog blive indlysende, at Vesten aldeles ikke er tjent med noget Saadant. Der er maaste ingen Deel af Landet, som virkelig har større Trang til Kommunikationsmidler end netop det vestlige Jylland, men der maa efter min Mening blive Tale om at fortsætte den vestlige Bane, som efter den vedtagne Lov skal gaae til Holstebro, lige ned til Hjerting. Den ærede sidste Taler (Kjær) siger, at Banen til Silkeborg skulde være en Lokkemad, og det uagtet Indenrigsministeren kort i Forveien har sagt, at han er villig til at optage en Bestemmelse i Loven, hvorefter denne Bane skal udføres samtidigt med hvilket som helst andet Stykke, man maatte blive enig om. Det er ikke meget smukt, at man saaledes tillægger hinanden hemmelige Bevæggrunde; disse skarpe Blik see ind i Hjerternes Dyb, man troer at gennemskue det; men naar man saaledes anseer Andre for at være særdeles fiffige, er det ofte Tilfældet, at Fiffigheden er hos En selv. Jeg overlader den ærede Rigsdagsmand aldeles den Fiffighed,